

Phần 13

Chương 61

Xúc Nghịch Lân Giả Tử

Nâng chân nhỏ lên, một cước đá văng ra, người phụ nữ kia ngã trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Không ngó ngang tới bà ta, bàn tay nhỏ nhấc thẳng nhóc đứng dậy, lại nói, Mặc Hi không cao bằng thẳng nhóc đó, cho nên nửa người thẳng nhóc còn xụi lơ trên đất, miệng lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói, có thể mắng tôi, mắng cha mẹ của tôi thì phải trả giá.”

Theo bàn tay nhỏ dần dần thít chặt lại, thẳng nhóc lại cố ngửa lên, đôi mắt mở thật to, trong mắt đầy sợ hãi, người phụ nữ ngã trên mặt đất cũng sợ hãi nhìn hết thấy, muốn nói gì đó, mở miệng lại chỉ phun ra máu.

Đưa mắt, cười nhìn người phụ nữ trên mặt đất, tàn nhẫn lên tiếng: “Lại nói, nó có kết cục như thế này, cũng là bởi vì bà dạy dỗ quá tốt.”

Trong mắt người phụ nữ rõ ràng là hết sức sợ hãi hối hận.

“Mặc Mặc...?” Một tiếng gọi nhẹ vang lên, chỉ thấy sắc mặt Chu Tiểu Trúc cũng có chút sợ hãi, trong mắt tràn đầy lo lắng và không đành lòng.

Bà và Mặc Phàm chưa từng gặp qua dáng vẻ này của Mặc Hi, sau khi đôi mắt kia chuyển lạnh, thật khiến người ta sợ, thế nhưng, bọn họ rõ ràng, nguyên nhân khiến Mặc Hi như vậy là do bọn họ, con bé xả giận thay họ.

“Mẹ, con biết mẹ muốn nói cái gì, con sẽ không giết nó đâu.” Mặc Hi không nhìn người phụ nữ kia nữa, mà là nhẹ nhàng cười với Chu Tiểu Trúc, cô không muốn để họ thấy dáng vẻ của cô khi giết người, cô chỉ muốn họ có thể bình an vui vẻ sống, không cần nghĩ gì cả. Nhưng cô vẫn sẽ làm như vừa rồi, cô muốn mọi người kinh sợ, không dám hại bọn họ.

Nói xong, đôi mắt rũ xuống nhìn thẳng nhóc trước mắt đang bị nắm trong tay, mặc dù cô không thích đánh con nít, nhưng đây không phải Trung Quốc, thế giới này cường giả vi tôn, cho dù là trẻ con cũng vậy, từ bao giờ, tim cô trở nên nguội lạnh như vậy? Cho dù muốn giết thẳng nhóc này, trái tim kia hình như cũng chẳng có lấy một tia dao động?

Nhìn sợ hãi và căm hận rõ ràng trong đôi mắt thẳng nhóc kia, Mặc Hi cười, đôi mắt là một mảnh lạnh như băng, “Còn không thêm giầu diêm à, ánh mắt như vậy rõ ràng cho người khác biết, chỉ cần có dịp nhất định sẽ báo thù, vậy, tôi cắt đứt mong muốn này của anh.”

Bàn tay nhỏ buông ra, thân thể thẳng nhóc đã ngã xuống, mà lúc này, Mặc Hi trực tiếp đánh một quyền vào đan điền của thẳng nhóc.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu tươi, khiến hắn ngã ngay trước người Mặc Hi, chỉ là tuyệt không có một tia máu nào dính đến cô, bị cản lại một chỗ trước người cô.

Thẳng nhóc tựa như đứa bé bị nghiền nát ngã trên mặt đất, thân thể co lại, không đứng dậy.

Ánh mắt mọi người nhìn Mặc Hi biến đổi, cô bé này thật đáng sợ, cũng quá tàn nhẫn, thế kia không chết cũng bị thương nặng, chỉ là bọn họ không ngờ đến, Mặc Hi còn tàn nhẫn hơn họ nghĩ, một quyền kia đánh xuống, lực lôi điện đã theo tay truyền vào người thẳng nhóc, từ sau khi kiểm tra thân thể hồi một tuổi, cô liền phát hiện, dị năng của cơ thể có tồn trữ ở đan điền, cú đánh kia của cô đánh vỡ sự cân bằng dị năng trong thân thể thẳng nhóc, sẽ không chết, nhưng ai biết được hậu quả đâu? Theo Mặc Hi phỏng đoán, dị năng kia sợ là khó có thể lại tụ lại nữa.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, “Nếu như để tôi biết ai lại làm chuyện bất kính với cha mẹ tôi, Mặc Hi tôi dùng tính mạng đảm bảo, tôi tuyệt đối sẽ khiến hắn hối hận vì đã làm vậy.”

Chất giọng trẻ con trong trẻo mềm ngọt truyền vào trong tai mọi người, cái lạnh băng và sự kiên định trong giọng nói khiến ai cũng hiểu, cô bé này nói được làm được.

An Dĩ Mẫn... đến cùng đã thu nhận một cô con gái như thế nào vậy.

“An ba ba, con nói, nếu mấy người này giờ không chữa trị e sẽ sống không lâu nữa đâu!” Mặc Hi nhìn nhìn sắc mặt mọi người, biết mình đã làm mọi thứ thật hoàn hảo, đưa mắt, nhìn An Dĩ Mẫn cười nói, dáng vẻ kia nào có một tia sát khí như vừa rồi.

Lúc ở phòng huấn luyện, An Dĩ Mẫn xem video một màn giết người của Mặc Hi, nhưng tận mắt thấy cũng không khỏi cảm thán, cô, đối với kẻ thù thật vô cùng máu lạnh, nhưng, ông biết rõ, tất cả vì cô muốn bảo vệ họ, mặc dù không rõ vì sao Mặc Hi có chấp niệm mạnh như vậy, thật ra có thể không cần làm vậy, nhưng cô lại cố ý chọn biện pháp cực đoan nhất nhưng cũng hiệu quả nhất này.

Ông thật không rõ, dù ông sống đã lâu như vậy, đã lăn lộn trên thương trường lâu như vậy, lại có một ngày không nhìn thấu nổi một cô bé.

Chỉ là, có lẽ chính cô bé cũng không biết, thật ra kiên cường như cô, lạnh bạc như cô, thật ra rất khiến người ta yêu thương.

Không còn chọn lựa cười nói: “Con thật rước phiền cho ba, nhưng, kẻ như vậy cũng đáng bị xử lí, khiêng xuống đi.”

Vừa dứt lời, đã thấy mấy người đi về phía bên này, đưa thằng nhóc trên mặt đất xuống dưới, tiếp theo thì đã nghe thấy tiếng An Dĩ Mẫn: “Vây, các vị ở đây, xin hãy nghe tôi nói một lời.”

Mọi người đưa mắt nhìn hẩn, chỉ thấy cả người An Dĩ Mẫn phát ra khí thế, khí thế Di Vương khiến cho không ít người bị đè ép khí huyết chạy loạn, đồng thời cũng khiến mọi người nghe rõ ông nói, “Tôi, An Dĩ Mẫn ở đây nói một lần, nói là anh em kết nghĩa, nhưng thân như anh em ruột, nếu sau này ai không khách khí với Mặc lão đệ, chính là không khách khí với An Dĩ Mẫn tôi, không khách khí với cả An thị, hi vọng tất cả mọi người có thể hiểu!”

Đôi mắt quét qua mọi người, một lúc sau mới thu lại khí thế, tiếp theo liền nghe thấy một tiếng cười của đàn ông, “Tôi nói, An Dĩ Mẫn, tu vi lại tiến thêm à, thế nào? Ngứa tay, đánh một ván?”

Chương 62

Kết Thúc

Đưa mắt nhìn sang, người nói là một người đàn ông tuổi trên dưới 30, khuôn mặt tuấn tú, có khí chất như văn học gia cổ điển, chỉ là những lời nói ra, cùng với đôi mắt đầy chiến ý phản chiếu rõ tính cách của ông ta lại hoàn toàn tương phản với diện mạo.

“Ha ha, nói ra mấy ngày nay tôi cũng quá nhàm chán rồi, hôm nào lại đến, hôm nay lại là ngày nhận con gái của tôi, tôi cũng không muốn hủy nó.” Trong đôi mắt An Dĩ Mẫn cũng loáng qua ánh lửa, nhưng nén nhịn xuống, “Đến đến đến, tôi giới thiệu với mọi người.”

“Tôi biết rồi, vừa rồi ông mới nói xong. Lại nói, Mặc Mặc thật rất giỏi nha, nhỏ thế đã có bản sự như vậy.” Người đàn ông cười bước tới, liếc An Dĩ Mẫn, trong cái nhìn có chút ham muốn, như nói, sao chuyện tốt trên đời này sao lại để cho tên này này chiếm được? Đứng trước Mặc Hi tán dương.

“Ha ha, không phải trên thế giới này không có thực lực là không được sao?” Mặc Hi cũng không khiêm tốn nói cái gọi là may mắn, không sai, bởi vì cô có thực lực như thế mới được họ đổi đãi thế này, mới khiến họ tôn kính, nếu bây giờ cô không có bất kỳ khả năng gì, có cũng chỉ là ánh mắt không thèm để ý và bị người khác dẫm nát dưới chân.

Người đàn ông sững sờ, không ngờ tới Mặc Hi sẽ trả lời như vậy, nhưng cô thật sự bày tỏ sự thật, trong đôi mắt trong trẻo kia không có chút kiêu ngạo tự phụ nào, chỉ là bình thản bày tỏ thực tế.

Đôi mắt liếc về phía An Dĩ Mẫn, lần này, trong đó là sự ghen ghét rất rõ ràng.

Trên mặt An Dĩ Mẫn cũng có sự đắc ý rõ ràng, khiến người đàn ông bị chọc giận, tên này cố ý chọc mình tức mà.

“Tốt rồi, Mặc Mặc, ba giới thiệu với con”, An Dĩ Mẫn cười giới thiệu người đàn ông với Mặc Hi: “Đây là thành chủ thành Đế Do, Niếp Di Khải, là cha của nhóc Tử Triệt bên cạnh con.”

Thành chủ? Trong mắt Mặc Hi thoáng qua tia lạ lẫm, mấy năm nay, theo cô tìm hiểu, trong thế giới này không có quốc gia, mà là từ thành và các trấn, cho nên so với một quốc gia mà nói, thành chủ là hoàng đế, đương nhiên, ở đây thành chủ không có quyền lực lớn như hoàng đế, cũng phải là người có năng lực mới có thể phục chúng.

“Chào ngài.” Mặc Hi cười vươn tay.

“À? Ha ha, chào cháu.” Niếp Di Khải buồn cười nhìn Mặc Hi, đưa tay ra bắt tay với cô.

Hai người quy phạm bắt tay rồi buông ra, An Dĩ Mẫn nhìn nhìn đám người, nói với Niếp Di Khải: “Tốt rồi, chúng ta qua bên kia uống một chén đi, khó thấy được một người bạn rợn như anh.”

“Lời này sợ phải nói ngược lại, tôi có bạn rợn cũng không bạn rợn như anh, tốt rồi, đi một chút, hôm nay là ngày vui, hãy uống cho say đi!”

“Ha ha, tôi thấy anh vốn đến để đòi rượu uống!”

“Thế nào? Không cho?”

“Hôm nay là ngày vui, cho.”

“Ha ha...”

Bóng hai người hòa vào nhau cùng với tiếng nói xa dần, Mặc Hi cũng cười xoay người ngồi trở lại bên cạnh nhóm Chu Tiêu Trúc, đưa mắt thấy mọi người trên sảnh trầm mặc, từ lúc làm tất cả mọi thứ vừa rồi, cô đã chuẩn bị tâm lí, thật ra trong lòng vẫn co lại, nhưng khuôn mặt nhỏ kia không có chút biến hóa gì.

Đầy đồ uống trên bàn về phía trước mặt hai người Mặc Phàm và Chu Tiêu Trúc, cười nói: “Ba ba, mẹ uống nước, uống ngon lắm.”

“Mặc Mặc...” Mặc Phàm không uống đồ uống, gọi Mặc Hi một tiếng.

Người Mặc Hi chân động nhẹ, giương mắt: “A? Có chuyện gì ạ?”

Vẫn bị ghét bỏ sao? Vì mình tàn nhẫn, bị ghét bỏ sao? Thế nhưng mà... cho dù là như thế, cô vẫn muốn làm như vậy, dù bị toàn bộ người trong thiên hạ thóa mạ, cô vẫn sẽ làm như vậy, cô chỉ cần bọn họ có thể bình an vui vẻ, không chịu một chút oan khuất nào.

Người bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp, có thể nghe thấy từng tiếng tim đập, trên đầu là tiếng của Mặc Phàm, “Mặc Mặc, con không cần như vậy.”

Mặc Hi sững sờ, tiếp theo nở nụ cười, như vậy, đã đủ rồi.

Ngẩng đầu, cười nói với Mặc Phàm, “Cái gì mà không cần như vậy, ai ức hiếp ba mẹ phải trả giá đắt, Mặc Mặc biết đúng mực!”

“Mặc Mặc.” Đôi mắt Mặc Phàm phức tạp, thật ra ông nhớ kỹ cô nói gì đấy, cô nói cô nhớ kỹ mọi thứ từ đầu, thật ra cô không phải là một đứa nhỏ, nhưng lại vì họ vui vẻ cố ý thể hiện ra dáng vẻ con nít. Chỉ cần liên quan đến họ, cô sẽ trở nên hoàn toàn lạnh lùng, ông không hỏi đến quá khứ của cô, vì ông nhìn ra được, nhất định đã có chuyện xảy ra với cô, đôi mắt trong trẻo mỗi lần nhắc tới quá khứ lại ảm đạm kia khiến ông đau lòng: “Ừ. Chỉ cần Mặc Mặc muốn thì làm.”

“Đạ?” Mặc Hi giật mình nhìn ông, chỉ thấy trong đôi mắt kia là hết sức từ ái và tin tưởng.

Như vậy nếu như bị người khác nghe thấy, nhất định sẽ nói Mặc Phàm dung túng con, chỉ là mọi người ở chỗ này không nói gì, có cũng là nụ cười tin tưởng.

“Vâng. Con biết rồi.” Mặc Hi gật đầu, cười nói.

Cám ơn mọi người.

“Vậy ba ba có thể buông Mặc Mặc ra không?” Một lúc sau, Mặc Hi lại đột ngột lên tiếng.

Bởi vì Mặc Phàm vuốt ve cô hình như quên buông ra.

“Hả? A ha ha...” Mặc Phàm thả tay, cười nói: “Quên mất.”

“Ha ha...!” Mọi người cười thành tiếng.

Sau đó, Niếp Tử Triệt cũng đi lại đây, nhìn Mặc Hi cười nhẹ nói: “Mặc Mặc, xin thứ lỗi.”

Vì, vừa rồi khi Mặc Hi làm tất cả mọi chuyện, anh cũng thật sự bị dọa, có thể nào anh cũng không ngờ tới, Mặc Hi vừa mới tươi cười điềm tĩnh bên mình, đột nhiên biến thành dạng này, khoảnh khắc đó, thậm chí trong lòng anh có chút dao động, cô nhỏ như thế, sao có thể tàn nhẫn đến vậy. Thế nhưng, khi nhìn đến Mặc Hi ngọt ngào tình cảm với hai người Chu Tiểu Trúc với đôi mắt kiên định, anh hận không thể tát cho mình một cái, sao mình có thể như vậy, cô cũng chỉ muốn bảo vệ bản thân, bảo vệ người nhà của mình mà thôi.

Lại nói, Niếp Tử Triệt cũng là một Dị năng giả, chỉ là Dị năng của anh không có tác dụng nhiều, hơn nữa anh cũng không ham chém giết, so với cái đó, anh thích nhiếp ảnh và âm nhạc hơn, cho nên anh không coi trọng việc tập luyện Dị năng.

Mặc Hi quay đầu, nhìn về phía chàng trai này, cũng chỉ là con nít thôi, dĩ nhiên cô hiểu nguyên nhân anh xin lỗi, thật ra nếu sau khi gặp chuyện vừa rồi anh không tiếp xúc với cô nữa cô cũng sẽ không quá để ý, dù sao cho tới giờ chẳng qua họ mới gặp hai lần thôi, dù có ấn tượng tốt với chàng trai này, nhưng cũng chỉ là đến thế, tuyệt không có bao nhiêu địa vị trong lòng cô. Nhưng, vẫn

nghĩ như trước kia, thật là một anh chàng lương thiện à, anh như vậy, không có một người cha là thành chủ, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, cười nói, “Không sao cả.”

Nghe Mặc Hi trả lời, rõ ràng Niệp Tử Triệt thở ra một hơi, nhìn cô, trong lòng cảm thán, cô bé này thật không đơn giản, không chỉ có thiên phú tốt, cũng thông minh như thế, thật khiến người ta khó mà cho rằng cô còn là một cô bé chín tuổi.

Bữa tiệc tuyệt không vì trò khôi hài vừa rồi mà nhạt xuống, đám người theo đó mà náo nhiệt lên, có cười có nói, mà chỗ nhóm Mặc Hi rốt cuộc không ai dám khiêu khích, nếu còn có, chỉ sợ rằng người kia là thiếu não đấy.

Bữa tiệc lại tiếp tục, chỉ là danh tiếng Mặc Hi coi như đã bị cái đám gọi là người xã hội thượng lưu này nhớ kĩ, cùng nhớ kĩ, còn cả phân tằm nhân, phân thực lực kia.

Chương 63

Luận Bàn

ANSHENG, phòng tổng giám.

Mặc Hi ngồi trước bàn, viết gì đó trên giấy, mà ngồi trước mặt cô là Khởi Niệm đang mặc một bộ đồ thoải mái.

Nói ra, đã cách mấy ngày kể từ buổi tiệc hôm ấy, mà sáng sớm hôm nay khi cô tới ANSHENG thì Khởi Niệm đã chờ ở cửa từ sớm ngăn lại, nguyên nhân là vì, những bài hát kia của Mặc Hi khiến danh tiếng của Thần cao đến trước giờ chưa từng có, Khởi Niệm luôn không muốn thua anh ta, cho nên đến tìm Mặc Hi yêu cầu bài hát.

Đối với Mặc Hi mà nói, viết bài hát đơn giản chỉ là chuyện nhắc bút mà thôi, hơn nữa đây không phải công việc của cô sao? Cho nên không có ý kiến gì đồng ý luôn, hai người đến đây ngồi.

Lát sau, đặt cây bút trong tay sang một bên, hai bài hát lập tức ra đời, “Phân thủ khoái lạc” và “Hạ vũ thiên”, đưa tới trước mặt Khởi Niệm, “Tốt rồi, công việc tháng này đã xong.”

“Hả? Nhanh thế à?!” Khởi Niệm đón lấy hai bài hát Mặc Hi đưa tới, không khỏi hoài nghi nói, dù sao cô biết rõ sự khó khăn khi sáng tác ca khúc, mà Mặc Hi lại hoàn thành trong nháy mắt, cúi đầu xem, sự hoài nghi trong ánh mắt tan thành mây khói, kính ngạc lóe qua.

“Nếu chị đã hài lòng, vậy em đi trước nhé.” Mặc Hi dĩ nhiên rõ ràng ý tứ trong mắt Khởi Niệm, cô còn phải đi huấn luyện.

“Chờ một chút.” Vừa thấy Mặc Hi định đi, Khởi Niệm nhanh chóng kêu lên một tiếng.

Mặc Hi nghi ngờ quay đầu, đè nén sự thất bại, dáng vẻ sùng bái và đôi mắt lóe lóe của Khởi Niệm khiến người ta hết đường chọn lựa, “Còn có chuyện gì?”

Khởi Niệm chuẩn bị chạy đến ôm Mặc Hi, thì thấy ánh mắt cảnh cáo của đôi phương, bước chân dừng lại, cô đã nghe chuyện của Mặc Hi, hơn nữa cô cũng có mặt ở buổi tiệc, vốn muốn bắt chuyện với Mặc Hi, nhưng sau khi nhìn thấy chuyện kia liền sợ ngây người, cơ bản đã quên luôn ý định ban đầu.

“Mặc Mặc thật là giỏi.” Khởi Niệm mới khen một câu, thấy biểu cảm của Mặc Hi, liền nói: “Vừa xem việc viết ca khúc này với Mặc Mặc mà nói cơ bản chẳng phí chút sức nào, vậy giúp chị Niệm viết nhiều một chút được không? Chị không muốn thua tên Thần kia.”

Xem xét ánh mắt tràn ngập mong chờ của Khởi Niệm, còn cả việc muốn thu âm trong đó, Mặc Hi cười cười: “À, không cần lo lắng, em sẽ không viết bài hát cho tên kia, nếu chị cần thì đến tìm em, nhưng chị phải rõ, thứ gì tốt, càng ít mới càng hấp dẫn người ta.”

“Em không giúp anh ta viết bài hát nữa à?” Khởi Niệm kinh ngạc kêu lên, tiếp đến liền cười to: “Mặc Mặc nói thật?”

“Vâng.” Mặc Hi trả lời, tiếp theo nghiêng người, khẽ liếc qua Khởi Niệm một cái.

Liếc một cái, quả nhiên không thấy sắc mặt Khởi Niệm u oán, trong mắt còn có hưng phấn rõ ràng, “Vậy chị Niệm đi trước luyện tập cho tốt, Mặc Mặc phải nhớ kỹ những gì đã nói nha! Ha ha! Cuối cùng cái tên Thần kia cũng phải thua chị một lần.” Vừa nói, người đã nhanh chóng bước ra ngoài.

“Nhìn thế nào cũng thấy giống trẻ con.” Mặc Hi không còn sự lựa chọn than thở một tiếng, đôi mắt sụp xuống đột nhiên lóe lên tia sáng âm u.

“Ha ha ha!” Là tiếng cười của đàn ông, trên người anh ta mặc sơ mi đen, phía dưới cũng là quần đen, đôi mắt nhỏ mỉm cười nhìn Mặc Hi, thân hình thon dài tựa bên cửa, dung nhan như yêu nghiệt, “Trẻ con thật sự phải là Mặc Mặc đó, lại còn nói người khác như trẻ con?”

Mặc Hi giương mắt, nhìn Thần vừa đột nhiên xuất hiện, cũng cười nói: “Có lẽ vậy, còn có, phiền anh sau này đừng tùy tiện không xin phép mà đã vào phòng người khác.”

“Không phải anh còn chưa có vào à?” Thần trả lời, chính xác, bây giờ anh ta ở bên cửa sổ, còn chưa vào.

Là mình già rồi? Hay là mọi người ở thế giới này chơi quá vui? Mặc Hi đột nhiên nghĩ, miệng “À” một tiếng, đi ra phía ngoài.

“Mặc Mặc lại muốn đi huấn luyện?” Cô thật không cho mình chút thời gian nghỉ ngơi à?

“Ừ.” Mặc Hi trả lời, bước chân cũng không ngừng lại.

Thân hình của Thần đột nhiên chặn trước mặt cô, Mặc Hi giương mắt: “Làm gì vậy?”

“Ha ha, chỉ muốn hỏi Mặc Mặc một chuyện.” Thần cười, chống hông cúi người, đến gần Mặc Hi, nhìn khuôn mặt nhỏ kia, thật xinh đẹp khả ái, nhìn gần như thế mà cũng không thấy lỗ chân lông, đôi mắt lóe lên, mình đang nghĩ gì thế này? Đồng thời cũng thấy đôi mắt trong trẻo đang nhìn mình hiện lên vẻ không kiên nhẫn, cười nói: “Mặc Mặc vừa bảo không viết bài hát cho anh nữa, vì sao thế?”

“Chuyện này cần lí do à?” Mặc Hi cười nhạt hỏi, lách qua anh ta mà đi.

“Rõ thật là.” Nhìn bóng dáng Mặc Hi rời đi, sắc mặt nhìn như không đường chọn lựa, đôi mắt lại mang ý cười “hình như mình bị ghét.”

Đi tới sân huấn luyện dưới mặt đất, liền thấy Thiên Nhu, còn cả Thiên Tiêu và Khoát Hải, nghĩ chắc là Thiên Nhu gọi bọn họ tới đây.

Vừa thấy bóng dáng Mặc Hi, Khoát Hải gọi to: “Mặc Mặc”

Mặc Hi cười đi đến trước mặt ba người, nhìn về phía Khoát Hải, “Có chuyện gì?”

“Ha ha, đến tìm em bàn luận một chút.” Khoát Hải nói mục đích lần này, trong mắt là ánh cười và căng thẳng, anh ta sợ Mặc Hi không đồng ý, thế nhưng, thấy ánh mắt Mặc Hi lóe sáng, biết cô chắc chắn sẽ đồng ý, thì hơi thả lỏng.

Quả nhiên nghe thấy Mặc Hi cười nói: “Được!” Không gì có thể tăng cường bản thân bằng luận bàn với cao thủ, huấn luyện cá nhân mạnh mẽ, nhưng sau liều chết với người khác, kinh nghiệm, lực phản kháng, chiêu thức, đều là mẫu chốt để thắng được, có luyện Võ giả cao cấp như Khoát Hải so đấu vừa vặn hợp ý cô, nếu Khoát Hải không nhắc thì cô còn chưa nghĩ đến.

Lại nói, việc này do cô tìm hiểu được từ chỗ Thiên Nhu đó, lấy thân phận Võ giả cao cấp của Khoát Hải làm sao lại thường xuyên xuất hiện ở đại sảnh chỗ cô huấn luyện, hóa ra Khoát Hải là Võ giả dạy võ, bình thường vẫn huấn luyện võ giả mới. Hơn nữa, Thiên Nhu với Thiên Tiêu là anh em ruột, điều này Mặc Hi đã đoán được sơ sơ từ trước, dù sao hai người ở cùng một chỗ, cùng họ, hơn nữa rất thân mật.

“Vây đi thôi.” Mặc Hi một đường đi về phía trước, ba người cũng đuổi đến.

Đi tới phòng chữ “Tứ”, phòng luyện tập riêng của Mặc Hi, Thiên Nhu và Thiên Tiêu đứng một bên.

Mặc Hi tới giữa sân, tay ấn một cái trên một lan can vàng, thì thấy phần trung tâm sân huấn luyện chậm rãi nâng lên, Mặc Hi nhảy một cái, chớp mắt đã thấy cô và Khoát Hải đã ở bên trên.

“Nhu vậy...” Ánh mắt Mặc Hi lạnh đi, khóe miệng khẽ cười: “Bắt đầu đi.”

Trong nháy mắt thân thể đã phóng tới trước mặt Khoát Hải.

Tốc độ này?! Ánh mắt Khoát Hải khẽ hiện vẻ cẩn thận, quả thật cô đã mạnh hơn trước rồi, hành động trên tay cũng không chậm.

Chương 64

Chiến Đấu Mạnh Mẽ

“**P**hịch!”

“Rầm rầm rầm!”

Hai người nhanh chóng đánh lên, tiếng va chạm lại vang lên trong không trung.

Thân thể Mặc Hi nhỏ nhắn linh hoạt, hơn nữa tốc độ lại nhanh chóng, mà Khoát Hải cẩn thận, trầm ổn, hai người đánh lên rất đặc sắc.

Nếu nói Dị năng giả đánh nhau bằng từ huyết lệ và hủy diệt, vậy Võ giả đánh nhau là nhiệt huyết và kích thích, toàn thân va chạm, rung động, luôn khiến người ta sục sôi nhiệt huyết.

Thiên Tiêu chỉ nhìn thôi cũng có chút kích động, ánh mắt bám chặt tất cả trước mặt.

“Ha ha! Thoải mái!” Khoát Hải rống to một tiếng, đồng thời tay cùng tay với Mặc Hi, lại nói: “Mặc Mặc, đây là nhóc không coi trọng chú à! Dùng tất cả khả năng của cháu đi!”

“Ha ha, vừa rồi mới là làm nóng người!” Mặc Hi lộn mèo một vòng, rời xa cách Khoát Hải khoảng mười mét, tay trái ấn xuống tay phải một cái, lóe sáng, Mặc Hi liền cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn.

Tùy ý nhảy nhảy, duỗi chân, cười nói: “Thật là nhẹ nhõm!”

Thoát khỏi trọng lực!

“VẬY ĐẾN ĐI!” Khoát Hải cười nói, hai tay nắm lại.

“Ha ha, đến!” Vừa dứt lời, nắm đấm đã đến trước mặt Khoát Hải.

“Ầm.”

Tiếng vang ầm ầm, đánh ra tiếng.

Cách chiến đấu của Mặc Hi xảo quyết, nhanh mà tàn nhẫn, chuyên lựa chọn phần xương cốt, phần bụng, phần eo, cái mũi, cái cằm, môi, cổ, công kích những chỗ nguy hiểm đến tính mạng. Mà Khoát Hải thắng ở kinh nghiệm phong phú, ứng phó dù hơi phiến nhưng cũng không đến nỗi rối loạn.

“Aiz...” Thiên Tiêu đứng ngoài nhìn hai người chiến đấu giằng co, liếm liếm cánh môi khô, lẩm bẩm trong miệng: “Con nhóc này thật đáng sợ.”

“Ha ha.” Thiên Nhu nhìn dáng vẻ này của anh mình cũng cười nhẹ.

Ánh mắt nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt trên đài, trong mắt có một tầng sương mỏng, cô chủ nhỏ của cô, thật khiến cho người khác phải giật mình.

“Nếu cháu chú ý quan sát quy luật công kích của chú thì mọi thứ sẽ đơn giản hơn rất nhiều,” Khoát Hải vừa đánh vừa nói: “Đừng chỉ chú trọng tấn công.”

Ánh mắt Mặc Hi lóe lên, đã hiểu rõ đây là chú ấy chỉ dạy mình, nghe lời, trong lúc tấn công chú ý quy luật công kích của Khoát Hải, đột nhiên, ánh mắt sáng ngời, sơ hở!

Quyền nhanh như thiểm điện, âm âm mà tới.

“Âm.”

Một quyền đánh xuống, Khoát Hải bị đánh lui mấy bước, dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn bị đánh đến đau nhức nóng rát, không thèm để ý đến, lúc này anh chỉ cảm thấy hưng phấn, quả nhiên, chỉ tùy tiện chỉ dạy một chút đã lĩnh ngộ được, thiên phú đáng sợ như vậy, anh sống tới giờ này chưa thấy qua, giờ coi như là đã gặp rồi.

“Quả nhiên Mặc Mặc rất lợi hại.” Khoát Hải cảm thán nói, tiếp theo chỉ thấy tay hắn lóe hào quang, cười nói: “Thế nào, Mặc Mặc có muốn thử uy lực cứng rắn của khí kính không?”

“Khoát Hải? Anh định làm gì?” Mặc Hi còn chưa nói gì, Thiên Tiêu ở dưới đài đã vô cùng kinh ngạc, vừa rồi anh có thể để họ tùy ý đánh, cũng vì đã từng chứng kiến thực lực của Mặc Hi nên cũng không sợ sẽ xảy ra chuyện gì, thế nhưng, nếu Khoát Hải dùng tới khí kính, cái này vốn không cùng khái niệm, có gì không tốt, nói không chừng sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Chỉ là hai người ở trên đài đều không thèm ngó ngang gì tới anh, trong mắt Mặc Hi là ánh sáng hưng phấn, ngay cả chính cô cũng không phát hiện, không biết từ lúc nào, hình như cô đã trở nên háo chiến rồi!

Chính là đây! Mặc Hi nhìn thứ sáng rọi trong tay Khoát Hải, khí kính, khí kính của Võ giả, nụ cười trên khóe miệng cũng cho thấy rõ tâm tình của cô lúc này, “Đương nhiên, tới đi!”

Để cô xem, khí kính rốt cục là thế nào, bản thân mình dùng Tĩnh điện chi lực không biết có thể chống đỡ bao lâu.

Cô còn chưa tự phụ đến nỗi cho rằng thực lực bản thân có thể thắng Khoát Hải, cô chỉ muốn tìm hiểu rõ ràng khí kính kia rốt cuộc có uy lực như thế nào.

“Các người!” Thiên Tiêu thấy cả hai người không ai để ý đến mình, hơn nữa tư thế kia rõ ràng là tính đánh tiếp, miệng kêu một tiếng đầy lo lắng, thân hình hướng về phía đài mà đi.

Nhưng, lúc này, quần áo bị kéo lại, quay đầu liền thấy Thiên Nhu đang cản mình: “Em đang làm gì vậy?”

“Mặc Mặc không muốn anh đi quấy nhiễu cô bé.” Thiên Nhu lên tiếng, tay vẫn chưa buông ra.

“Em có biết, cho dù cô bé có giỏi hơn nữa, nhưng đối thủ của cô bé là một Võ giả cao cấp có khả năng sử dụng khí kính? Không cần thận một chút, bé có thể sẽ...”

“Mặc Mặc sẽ không để mình chết.” Thiên Nhu cướp lời anh, không sao cả, cô bé sẽ không để mình chết, vì cha mẹ cô bé còn sống, cô bé sẽ không để mình chết.

Thiên Tiêu cắn răng: “Em là bác sĩ của bé?” Anh nghĩ thế nào cũng không ra, cô em gái ôn nhu của mình, sao lại trở thành thế này? Hơn nữa, cường thế như thế, còn ngăn cản mình?

“Chính vì em là bác sĩ của Mặc Mặc.” Ánh mắt Thiên Nhu kiên định, tiếp theo cười nhẹ nói: “Anh cứ yên lặng ngồi xem đi.”

“Em...” Thiên Tiêu nhìn Thiên Nhu như phát hiện ra điều gì đó, vừa định nói gì đó, liền nghe tiếng kêu của Khoát Hải trên đài.

“Ha ha, có khí phách! Chú đến!” Khoát Hải rống một tiếng, chạy về phía Mặc Hi.

Tốc độ này?!

Thân hình Mặc Hi lóe lên trốn qua công kích của Khoát Hải, tốc độ của Khoát Hải bây giờ nhanh hơn bình thường mấy lần, kéo theo cảm giác bức bách, vốn dĩ sau khi trốn được tính trả lại một ván, không nghĩ tới Khoát Hải như đoán được ý đồ của cô, thân thể xoay tròn trong nháy mắt, một quyền đánh về hướng Mặc Hi.

Biết là trốn không được, cũng đưa tay, toàn bộ Tĩnh điện chi lực tụ lại trong nắm đấm, đánh về phía quyền kích được bao phủ bởi hào quang kia.

“Bup.”

Âm thanh quái dị vang lên, mang theo áp lực đè nén.

Chương 65

Tin Tức Hữu Dụng

Khoát Hải cũng cảm thấy bị một lực lượng nào đó cản lại, trong mắt thoảng qua tia vui vẻ, ánh vàng trên tay sáng lên trong nháy mắt, nắm tay lại tung về phía trước.

“A...!” Một tiếng kêu buồn vang lên, cả người Mặc Hi mạnh mẽ bay về phía sau, giày cọ ra một vết dài trên mặt sàn, bàn tay nhỏ xòe ra, thật vất vả đỡ xong một đòn tấn công này, chỉ là trên tay có thêm một vết rách, máu chảy ra.

“A... khụ!” Phun ra một ngụm máu, thân thể khó chịu.

“Thế nào? Đứng dậy được không?” Khoát Hải không đi đỡ cô, mà đứng tại chỗ hỏi.

“Ha ha, sao lại không đứng dậy nổi chứ.” Mặc Hi ép cảm giác khó chịu trước ngực xuống, gian nan đứng dậy, chỉ là vừa nói xong câu này, lại phun ra một ngụm máu, cả người trông thật là đáng thương.

“Quả thật giống như phỏng đoán, nhóc cũng có khí kính, theo khả năng không chế này, hẳn là đã sớm có, tại sao khi đánh với chú lại không dùng?”

Bản thân mình có khí kính? Anh ta có hiểu nhầm gì không? Chỉ là...

Ánh mắt lóe lên, hỏi lại: “Sao chú nhìn ra được?”

Nghe Mặc Hi biến tướng thừa nhận, Khoát Hải hết sức hưng phấn vui mừng, giải thích: “Mặc dù khí kính của nhóc có tính đặc chế, trong suốt, không bị người khác nhìn thấy, nhưng khi bị năng lượng chạm vào vẫn có thể cảm giác được.”

“Tính đặc chế?!” Không nghĩ có thể đạt được thông tin có ích như vậy, sao trong sách nàng đọc không có nói qua? Lại nói, đúng là cô ít xem sách về Võ giả, phần lớn là sách về Dị năng giả, “Khí kính cũng có tính đặc chế?”

“Mặc Mặc không biết?” Khoát Hải nói xong, liền nghĩ hình như mình cũng đánh giá cô quá cao rồi, giống như là cái gì cũng biết vậy, khụ, này cũng chỉ có thể trách cô có biểu hiện quá biến thái thôi, giải thích: “Khí kính của Võ giả cũng có đặc tính theo ngũ hành, giống như chú, là tính Thổ, khi Võ giả sử dụng thì chỉ cần quan sát kỹ là có thể nhận ra, phần lớn Võ giả đều có đặc tính theo ngũ hành, tính đặc chế thì rất hiếm! Thật sự rất hiếm! Đại khái khoảng một trăm vạn người may ra mới có một người.” Nhưng ngẫm lại, hình như Mặc Mặc rất may mắn à nha? Thiên phú đáng sợ, tính đặc chế trăm năm khó gặp.

“Khó như vậy mà không phải một loại dị năng sao?” Mặc Hi hỏi lại lần nữa, vấn đề này rất quan trọng.

Khoát Hải nhìn ánh mắt ngóng trông nóng bỏng của Mặc Hi, giọng có chút an ủi: “Kiểm tra Dị năng khi còn nhỏ không hề có sai sót, hơn nữa, Dị năng giả có thể không chế vật chất hoặc tạo ra năng lượng, của Mặc Mặc thật sự chỉ là một loại năng lượng, chú không nhìn lầm đâu.” Hẳn nghĩ Mặc Hi hỏi vậy là vì

mong bản thân là một Dị năng giả, thật ra, chỉ cần là người ai lại không mong mình là một Dị năng giả? Nhưng rút cuộc sự thật vẫn là sự thật, cô bé cần phải nhận thức cho rõ.

Đã rõ, nghe Khoát Hải nói xong, Mặc Hi lại cười đứng dậy.

“Ha ha, hóa ra là vậy!” Ánh mắt Mặc Hi chứa niềm vui rõ ràng, vốn cô còn lo sẽ bị cảm nhận ra, không nghĩ còn có thể được giải thích như vậy, nói như vậy, chẳng có chút quan hệ nào tới việc mình dùng Tĩnh điện chi lực, đối với cô mà nói sẽ có nhiều hơn một phần thực lực có thể hiển lộ.

Sau đó, Thiên Tiêu và Thiên Nhu cũng tới trên đài, Thiên Nhu không nói tiếng nào đi tới trước mặt Mặc Hi, nhẹ nắm lấy bàn tay bị thương của cô đặt trong tay mình, một tay khác lóe lên ánh hồng, hào quang màu vàng bao bọc lấy tay Mặc Hi, chỉ thấy bàn tay ấy dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà liền lại, một lát sau, đã không còn thấy dấu tích gì. Vung tay một cái, hào quang lại bao cả Mặc Hi vào trong.

Chỉ là bị Mặc Hi ngăn cản: “Tốt rồi, năng lực của chị cũng không có tác dụng nhiều với nội thương.”

“Ừ.” Thiên Nhu cũng rõ, thu hồi năng lượng.

Lúc này Thiên Tiêu cũng đứng đối diện mắng Khoát Hải té tát: “Tôi nói anh lớn đầu như vậy rồi sao vẫn không biết đúng mực chứ! Xuống tay nặng như vậy!”

Khoát Hải trừng mắt, sau đó nhìn về phía Mặc Hi, trầm giọng lên tiếng: “Mặc Mặc, chú làm như vậy, không phải là cố ý đánh bé, mà muốn bé nhớ rõ, dù giờ thiên phú của cháu đáng sợ cỡ nào, nhưng vẫn chưa trưởng thành, có quá nhiều người giỏi hơn cháu, chỉ dựa tay cũng có thể giết cháu từ trong trứng, có hiểu không?”

Mặc dù lời này có chút tổn thương người khác, nhưng sự thật là thế, anh cũng vì tốt cho cô, anh sợ cô vì có thiên phú tốt mà kiêu ngạo, dù là cô cố gắng tu luyện như vậy, nhưng tâm thái thì không ai có thể đảm bảo.

“Cháu rõ mà, cảm ơn chú.” Giọng Mặc Hi chân thành, cúi đầu một cái với Khoát Hải, hành động này khiến cô ho khan một trận. Nhưng cô thật tâm cảm tạ Khoát Hải, khoảng thời gian này cô thật sự có chút kiêu ngạo rồi, mặc dù không phải kiêu ngạo với thực lực của mình, mà vì tiềm lực của mình. Rút cuộc vẫn là kiêu ngạo, cô cho rằng tiềm lực của cô, chỉ cần cố gắng thì sẽ mạnh lên nhanh hơn bao nhiêu người, nhưng lại quên mất, thế giới này hỗn độn, bây giờ cô còn chưa trưởng thành, có bao nhiêu người có thể giết cô một cách đơn giản.

Sao cô lại có thể quên chứ?!

Chống tay nhỏ đứng dậy, hình ảnh này được thu vào mắt Thiên Nhu vẫn đang nắm tay cô, đôi mắt xoẹt qua tia đau lòng, rõ ràng còn nhỏ như thế..., nhưng cô không nói gì, cô biết Khoát Hải nói đúng.

Đừng thấy Thiên Nhu cho người ta cảm giác vừa dịu dàng lại thanh nhã, nhưng trong lòng lại cứng rắn kiên cường đấy, cô hiểu rõ quy tắc sinh tồn ở thế giới này, hơn nữa thấu hiểu, để Mặc Hi diệt đi sự tự đại khi còn chưa trưởng thành là tốt nhất, hơn nữa, cô chủ nhỏ của cô không khiến cô thất vọng, chỉ cần một câu nói, cũng đủ để cô ấy thức tỉnh.

Khoát Hải cũng vui mừng, trong lòng còn thâm cảm thán, càng tiếp xúc nhiều với cô bé này càng thấy cô không đơn giản.

“Ha ha, Mặc Mặc có thể hiểu rõ là tốt rồi, không cần khách khí như vậy.”

“Ừ.” Mặc Hi gật đầu, đứng thẳng lưng.

Thiên Tiêu đã rõ ràng nguyên do chuyện này, liền cười với Khoát Hải: “Sau này huấn luyện dùng cách bình thường một chút.”

“Cậu có ý gì!?” Khoát Hải phần nộ nhìn anh ta, lời này là ý gì? Sau này huấn luyện bình thường một chút? Không huấn luyện người thì là không bình thường à?

“Ha ha. Tôi cũng chưa nói gì mà, anh lí giải thế nào chứ.” Thiên Tiêu thành thoi đáp trả.

“Tốt rồi, tốt rồi, vẫn là cần đưa Mặc Mặc tới phòng khám trước, sau đó anh cũng khám toàn bộ đi.” Thiên Tiêu cũng chẳng để ý tới Khoát Hải muốn nói cái gì, cướp lời, chỉ là lần này lời của anh ta được mọi người đồng ý.

“Mặc Mặc còn đi được không?” Thiên Nhu lên tiếng hỏi.

“Vâng, không có chuyện gì.” Mặc Hi cắn răng nói, bắt đầu đưa chân bước về phía trước, cô rất quen với phòng khám, cho nên không sợ không tìm thấy.

Khổng chế năng lượng linh hồn thông thả trị liệu bản thân, cũng may năng lượng đó như là hòa làm một với cơ thể cô, căn bản sẽ không hại đến cô, Lôi điện chi lực tuy cũng có thể trị liệu thương tổn, nhưng nỗi đau kia khó có thể chịu qua nổi.

Nhìn cơ thể nhỏ nhắn run rẩy nhưng vẫn cố bước về trước kia, ba người còn lại đều kính nể và cảm thán, dù đã biết rõ cô không đơn giản, đã quen cô không đơn giản, nhưng nhìn lại, vẫn không khỏi cảm thán.